

2. KAPITOLA

JSEM JAKÁ JSEM

Jdu ze školy. Spíš by se teda dalo říct, že se loudám. Domů se mi totiž vůbec nechce. Čeká na mě jako obvykle spousta povinností. Jsem na řadě s utíráním nádobí. Taky to tak nesnášíte jako já? Stokrát radši bych dělala něco jiného.

A tak se ploužím, co nejpomaleji to jde, kopu do kamínek a pozoruju lidi kolem sebe. Moc ráda přemýšlím o tom, co dělají, kam jdou.

Dneska jdu ze školy domů sama. Většinou pro mě maminka přijde a pak jdeme domů společně. Ale dnes nemůže. Jela s Maruškou k doktorovi a nestihne se vrátit včas, aby mě vyzvedla. A tak, snad vůbec poprvé, jdu domů sama. Maminka má totiž o mě až příliš velký strach. Když nemůže přijít ke škole ona, pošle bráchu. Nebo tátu.

Ale já už jsem velká! Je mi jedenáct!

Dokážu domů dojít sama. Vždyť tu cestu znám jako svoje boty. Chodím tudy každý den. Ráno sem a odpoledne zpátky. Navíc je to k nám domů jen kousek.

A tak jdu a ještě zpomalím, protože v té chvíli cesta prudce stoupá. Po ohlazených kamenech to maličko klouže, před malou chvílí přšelo. Všude se vznáší mírný opar, jak se voda ze země zase odpařuje. Už teď je mi horko a ta sprška deště, co spadla na zem, vzduch moc neochladila.

Minu poslední dům a ploužím se kolem plotu. Nikdo nejde naproti mně ani za mnou, a tak se zastavím. Zírám skrz plot a prohlížím si zahradu. Nevím, kdo tady bydlí, ale to místo se mi líbí. Skoro každý den toužebně hledím přes plot a představuju si, jak si tam hraju. Proč my nemůžeme mít zahradu? Proč bydlíme v paneláku?

A pak si jí všimnu. Sedí ve stínu domu na dřevěné lavičce, opřená o popraskanou zeď. Ona mě nevidí, protože spí. Aspoň si to myslím. Má zavřené oči a hlava jí mírně poklesla, skloněná k rameni. Šedivé vlasy má stočené do maličkého drdůlku a tvář zbrázděnou vráskami.

Dřív jsem si myslela, že ty rýhy na tváři jsou jizvy. Maminka mi vysvětlila, že to kůže jen takhle stárne. A já se od té doby prohlížela v zrcadle den co den a zkoumala jsem, jestli se tam přes noc nějaké ty jizvy neobjevily.

Stará paní, spící na lavičce, sebou trhne. Ale neprobudí se, spokojeně dříme dál. Já zaslechnu nějaké hlasy, a tak se konečně odtrhnu od plotu, do kterého jsem mezitím zabořila prsty, a vydám se hlemýždím tempem dál. Projdu tunýlkem, kde to čpí nepříjemným zápachem a zdi jsou počmárané, a pak se vynořím už skoro na dohled našeho domu.

Doma už čeká brácha a zlobí se, protože jsem přišla pozdě. Ne, že by o mě měl strach. Ale chtěl jít pryč a nemohl, protože já ještě nemám svůj vlastní klíč. Musel počkat, dokud nedorazím domů.

Odběhne, sotva se zuju, a dveře se za ním s rachotem zabouchnou. Ušklíbnu se. A pak na zavřené dveře vyplážnu jazyk. Taky nemusel tak pospíchat.

Prázdný byt mě maličko děsí. Co budu dělat?

Ani mě nenapadne utřít nádobí, jak mám nakázáno. Kuchyni se vyhnu a zamírím k sobě do pokoje.